

става въ нея. А Ана, смутена отъ думитѣ на майка си, слушаше въздишкитѣ ѝ и едри сълзи се занизаха по посърналото ѝ лице.

Врѣмето минаваше мъчително. Тѣ не знаяха какво да си продуматъ и дълго се вслушваха въ дълбоката тишина, що се въцаряваше наоколо.

— Господъ да ти е на помощъ, чедо, — продума съ болки майката и мина въ стаята си.

IV.

Ана облекчено изгледа майка си и като се приближи до прозореца, отвори го да лѣхне свѣжъ въздухъ.

Вънъ бѣше нощъ.

Хладенъ въздухъ, напоенъ съ дѣха на осланената гора, хлуйна прѣзъ прозореца и погали разгорещеното лице на младата жена. Тя пое изъ дълбоко и се загледа въ тъмнитѣ сѣнки на бѣлостволеститѣ брѣзи. Далечъ низъ провиснали клонаци, като че се замѣркаха живи сѣнки и невнятенъ страхъ изпълни душата ѝ. А когато нѣгдѣ татъкъ се разнесе писъкъ на подскрежена птица, боязливо се свиха гърдитѣ ѝ до болка.

— Прокоби! — ѝ мина прѣзъ ума.

И сѣкашъ за разтуха, взе букета съ бѣлитѣ карамфили, згущи лице срѣдъ тѣхъ, и дълго дѣха нѣжния имъ аромъ.

Благоуханнитѣ карамфили я унисаха съ лѣтния си дѣхъ. Тѣ ѝ напешнаха за топлитѣ лѣтни ноци; за цвѣтиститѣ поляни, по които и тя мълчеливо се е скитала съ часове по билки и цвѣтя; за тихитѣ вечери съ звѣздното небе, що бѣ тѣй замамливо, надъ тѣхнитѣ склонени една до друга глави, и слушала въздишкитѣ на неспокойни гърди—и въ душата се възвемаха сладки, мили спомени, чиито ароматни крилѣ бѣха понежени отъ хубавъ сѣнъ, по-обайни отъ майска лунна нощъ.

Душата ѝ се опиваше и тя жадно разгърна ржцѣ, като да прѣгърне нѣщо. Ала ржката ѝ се удари о стѣната и тя се сѣгна.

— Стѣната! — погледна тя.

Стѣната, задъ която е той! — си спомни тя. Той е оттагъкъ.